

03 Katoliški izzivi

STRAN

Nedavni referendum je bila še ena priložnost, da smo kristjani poglobili svoje znanje o pomenu družine

08 Najstniki ostajajo najstniki

STRAN

Lucija Čakš in Klemen Čeligoj, urednika revije #najst, o njenem nastajanju

16 Živa skupnost bratov in sester

STRAN

Pastoralno življenje v župniji Črenšovci je zelo razvejano in bogato

Družina

SLOVENSKI KATOLIŠKI TEDNIK

9 770416 388009

www.druzina.si

17. januarja 2016

Letnik 65 št. 3
cena 1,90 EUR

Foto: I. Ž.

Njegovo ime

Bog svoje sveto ime zaupa tistim, ki verujejo vanj in s katerimi hoče stopiti v stik; razodeva se jim v skrivnosti osebe. Ime JHVH, »Jaz sem, ki sem«, je Bog sam razodel Mojzesu. Veliki britanski rabin in filozof Jonathan Sacks v svoji knjigi *The great partnership* poudarja zanimivo posebnost v zvezi z božjim imenom v prvih poglavjih Geneze. Prvo poglavje Boga poimenuje Elohim, ki označuje Boga stvarnika, Boga naravnih sil in zakonov. V drugem, tretjem in četrtem poglavju, takoj po pripovedi o stvarjenju človeka, pa je ime Boga najprej Hašem – Elohim, kasneje pa samo Hašem. Hašem pa je, po razlagi rabina Sacksa, božje osebno ime; v istem poglavju dobiva osebni imeni tudi Adam in Eva. Hašem je tako ime za Boga, ki vstopa v odnos s človekom. Po razodetju Božjega Sina Jezusa Kristusa pa smo spoznali, da je Bog naš Oče. On nam je razodel skrivnost Svete Trojice, skrivnost, da je Bog skupnost, občestvo Očeta, Sina in Svetega Duha.

Pred nekaj dnevi je 21 založb po svetu, med katerimi je tudi Družina, predstavilo novo knjigo papeža Frančiška, z naslovom *Božje ime je Usmiljenje*. Zagotovo je to najbolj pomembna knjiga v letu usmiljenja prav zato, ker v njej sam papež razlaga, zakaj je oznanil sveto leto in kako naj ga živimo.

Papež Frančišek v knjigi poudarja, da je naš čas kairus usmiljenja. Papež navaja Benedikta

NAŠ ČAS JE KAIROS USMILJENJA.

XVI., ki je zapisal, da usmiljenje ni le jedro evangeljskega sporočila, ampak tudi božje ime in obličje, ki ga je delno razodel že v stari zavezi, v polnosti pa v Jezusu Kristusu kot utelešenju stvariteljske in odrešenjske ljubezni. Papež poudarja, da je vse, kar Cerkev govori in počne, izraz božjega usmiljenja do človeka. V novi knjigi daje kar nekaj nazornih, zelo človeških in nikakor enostavnih ali enozvočnih primerov, kako naj po vzoru usmiljenega Boga ravnajo posvečeni in kako naj živimo laiki. Papež na tej poti izpostavlja potrebo po ozaveščanju lastne grešnosti in zastojne odrešenosti, potrebo po premagovanju brezbriznosti in sposobnosti sočutja.

Ta knjiga je izziv tudi za slovenske kristjane. Papež nas s konkretnimi primeri poziva k usmiljenju do sorodnika, sodelavca, soseda, rojaka, do vsakega človeka. Ta drža prihaja iz zavesti, da nisem nič boljši od soseda, zato moram, ker je Bog usmiljen do mene, biti razumevajoč do bližnjega, ker sva pred Bogom enakovredna. V medsebojni prizanesljivosti bi se zagotovo rešila marsikatera napetost v naši skupnosti, marsikateri nesporazum ali zamera v družbi, celo med akterji v politiki ali med člani v Cerkvi. V tem smislu usmiljenje ni samo kairus našega časa, temveč tudi naše domovine in naše Cerkve. ■

IVO ŽAJDELA

TONE RODE

Živela sta iz Duha in resnice

Ob 70. obletnici nasilne smrti duhovnikov Franca Krašne in dr. Filipa Terčelja so na kraju zločina, v Štulčevi grapi pod Davčo, postavili spomenik

Župniji Davča in Železniki sta pripravili dva dogodka, s katerima sta se spomnili 70. obletnice nasilne smrti duhovnikov Franca Krašne in dr. Filipa Terčelja. V četrtek, 7. januarja, na dan umora obeh duhovnikov, je dekan Simon Fortuna v Štulčevi grapi v Davči blagoslovil spomenik. Spomenik v obliki križa z dodanimi spominskima ploščama s podatki o obeh duhovnikih so na kraju zločina pod kmetijo Štulc postavili vaščani Davče in sorodniki Filipa Terčelja.

Ob odsotnosti dr. Janeza Juhanta je njegov govor prebral dekan Fortuna. Dr. Juhant je zapisal, da sta umorjena duhovnika s svojim oznanjevanjem in osebnim zgledom ter zavzetostjo oznanjala predvsem resnico. »Zato je bila, kakor Kristusova, tudi njuna življenjska pot trnjeva in se je krvavo končala z mučeniško smrtjo v tej grapi. Njun pravi simbol je torej križ kot znamenje ljubezni Boga-Človeka, ki je dal svoje življenje za sestre in brate. Ista ljubezen je tudi njihju gnala, da sta se zavzela za svoje preganjane župljane. Nista gospodovala nad njihovo vero, pač pa sta jim tudi v zahtevnih okoliščinah prinašala upanje človeške in božje bližine.«

Vprašal se je, kaj nam danes sporočata naša preroka. »V prvi vrsti nam oznanjata mir in izpolnitev svojih življenjskih hrepenenj v Bogu. Sporočata nam tudi, da ne potrebujeta naših prizadevanj. Obenem nam kliče, da v njunem duhu in v smislu njunega življenjskega prizadevanja tudi mi po Kristusovem zgledu v sebi in med nami zavzeto in odločno iščemo resnico. Ta nas bo osvobodila preteklih spon in nam v duhu njunega delovanja odpirala pota sprave, sočutja in človekosti. Ko presežemo manipulacije, osebne interese in druge ujetosti spon svoje osebne in družbene preteklosti, se očiščujemo v resnici in postajamo podobni njima, ki sta živela iz duha in resnice. Sporočata nam, da bomo tako tudi mi našli že na zemlji vsaj nekoliko njunega miru in bomo enkrat lahko pridruženi tudi njuni večni sreči. Zato mi, ne onadva, potrebujemo znamenj. Ne znamenj, ki nas bodo še naprej ločevala, pač pa znamenj resnice in sprave.«

Spomnil je, da smo kot ljudje in kristjani zavezani človeškemu sočutju, dolžni vsak dan zavzeto in prisenbno iskati resnico v vseh naporih in tudi v prizadevanju za dostojen pokop ter ureditev in vrnitev dobrega imena vsem žrtvam revolucije in vojne.

Po blagoslovitvi je bilo prebrano še besedilo Terčeljevega nečaka Zdenka Terčelja. Po udaril je, da je bilo vse delovanje strica Filipa

Terčelja usmerjeno v dobro bližnjega in za ohranitev slovenskega jezika pod fašizmom na Primorskem. Vsi sistemi so ga preganjali tako, da je bilo njegovo življenje en sam križev pot, nadgrajen z umorom. Spomnil je, kakšne težave so še dvajset let po demokratizaciji Slovenije povzročali politiki v Ajdovščini, ko niso dovolili postavitve Terčeljevega kipa v Šturjah.

V soboto, 9. januarja, je v cerkvi sv. Antona v Železnikih v spomin na ubita duhovnika mašo daroval nadškof Stanislav Zore. Dejal je, da je spomin na oba duhovnika vedno bolj živ. V daritvi njunega življenja vedno bolj vidimo znamenja svetosti, junaške zvestobe Bogu, božji volji in zaradi tega tudi neustrašne daritve življenja. Nista pristala na to, da bi se širila laž in da bi ljudi preganjali le zaradi tega, ker nosijo morda »napačen« priimek, ker njihovi predniki niso po volji trenutni oblasti. Resnica, ki živi iz Jezusa Kristusa, ju je gnala, da bi se potegnili za te ljudi, da bi zanje rekla besedo tam, kjer sta upala dobiti pravi odgovor. Spregovoriti resnico takrat, ko je morda to nevarno. To je vredno kristjana in človeka. Po maši je bil koncert Terčeljevih in drugih pesmi v izvedbi Mešanega pevskega zbora Anton Foerster, ki ga je vodila Damijana Božič Močnik. ■

**POTREBUJEMO ZNAMENJA
RESNICE IN SPRAVE.**